

Publicerad: 2007-08-31

Police utan rätta skärpan

Mera rock, och mindre plock. The Polices återföreningsturné skulle behöva kapas i kanterna, tycker Jonas Kihlander.

RECENSION

Det faktum att det var

The Police
Globen, onsdag

Foto: Claudio Bresciani/Scanpix

Europapremiär och allt vad det innebar med influgna fans och journalister och allmänt uppsluppen villervalla var nog det bästa med The Polices första framträdande i Sverige sedan 1983. Det börjar redan i höjd med biljettkassan då en lätt simmig engelsman ville skänka en biljett som blivit över sedan hans polare krökat bort sig på flygplatsen. Det fortsätter med strålande underhållning av spanske kollegan Esteban, som applåderar så att hans wikipediapapper med bandets biografi yr när ytterligare ett långt jamparti hittar tillbaka till refrängen - men sitter och surar med armarna i kors när jag själv knyter näven och tänker: Äntligen, en rak rökare utan krusiduller. Det hände tyvärr inte så ofta.

Jag gillar verkligen Police. Och när de bränner av Synchronicity II redan som andra spår, efter ljuvliga Message in a bottle, är jag tämligen säker på att Globen kommer att rulla. Scenen är ovalformad och publiken på sidorna, vanligtvis först att offras på större konserter, kan till och med skaka hand med Sting & co, så nära kommer de. Trions ambition att försöka förvandla en pampig världsturnéshow till en så intim tillställning det bara går är glasklar. Oerhört lovvärt, och det funkar utmärkt. Men vad de hade inte räknat med var vad två timmar med en Sting i "Iiiåååh"-högform kan göra med ens nerver.

Det börjar redan i Walking on the moon där man efter två vändor låter den gode Sting köra lite "om jag etnowailer 'iiiiåååhhh jåh jåååh' så svarar ni på samma sätt" innan bandet lunkar in i ett slags mellanpassage då han och Andy Summers mest vandrar omkring planlöst. Synd på en bra låt.

Sedan en gyttig fas mot mitten där först Don't stand so close to me visar sig ha uppdaterats på så sätt att den kraftfulla refrängen, ryggraden i Policekroppen, slaktas med ett slags stämsång som river ända in i märgen. Något mer obskyra Hole in my life från första albumet föräras ännu en flummig svans och när Sting börjar joddla "Hit the road Jack" någonstans där mitt i dunklet är man redo att skicka nödraketer.

Men det tar sig, som tur är. Bagatellerna Every little thing she does is magic och De do do do, de da da da väcker den slumrande publiken (fullsatt in till sämsta bänk) och Invisible sun får faktiskt både mig och Esteban att grymta nöjt. Så pass att vi lyckas överleva när Sting halar fram en panflöjt och bandet framför kalkonen Walking in your footsteps. Modigt. Mycket modigt.

The Police - det en gång rappa, snyggt koncisa rockbandet - har tillräckligt många låtar att välja mellan för att inte behöva sväva ut i ytterligheter, vilket väl var vad som tog kål på dem första vändan. Men när Every breath you takes karakteristiska bastunga slickar Globens väggar står folk med armarna om varandra och vaggar i takt. Det är riktigt fint, och tankarna går till den där liraren som fastnade på Luton airport. Det blir nog bättre vad turnén lider.

JONAS KIHLANDER

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.
Eftertryck eller annan kopiering förbjuden.